

Umučení sv. Jana Křtitele (29. srpna) „Jan nežil sám pro sebe a neumřel sám pro sebe. Kolik lidí obtížených hříchy dovedl jeho tvrdý a strohý život k pokání! Kolik lidí povzbudila jeho nezasloužená smrt k snášení zkoušek! I nás, kteří máme dnes příležitost vzdávat s vírou díky Bohu při vzpomínce na sv. Jana, zabitého za spravedlnost, to znamená pro Krista... Ano, Jan obětoval celým srdcem svůj pozemský život pro lásku Kristovu; raději pohrdl příkazy tyрана než příkazy Boha. Tento příklad nás poučuje, že nám nesmí být nic dražšího než vůle Boží. Líbit se lidem velice neprospívá; často dokonce to velice škodí. Ale urážet Boha může přinést jen velké neúspěchy.

Ludvík Kartouzský. Z francouzského breviáře.

EKUMENISMUS VE VZTAHU K VÝCHODNÍM CÍRKVÍM (JAN PAVEL II. PŘI GENERÁLNÍ AUDIENCI 9.8.1995)

(Čtení: 1 Kor 13,4-7)

1. V tématu ekumenismu je zvláště důležité to, co potvrzuje 2. vatikánský koncil, co s týká vztahů mezi východními pravoslavnými církvemi a katolickou církví: i když v současnosti existuje rozdělení, není možné zapomenout na dlouhou společnou cestu, na vyučování víry ke společnému apoštolskému vlastnictví. „Církev východní a západní šly po řadu staletí vlastní cestou, spojeny však bratrským společenstvím víry a svátostného života a za rozhodování Římského stolce, všemi uznávaného, jestliže vznikaly spory ve věcech víry nebo kázně“ (*Unitatis redintegratio*, 14). Během onoho historického období východní církve mívaly vlastní způsob slavení a vyjádření tajemství společné víry a zachovávání kázně. Takové oprávněné rozdíly nebránily respektovat službu spojenou s Petrem a s jeho nástupci.

2. Během společné cesty západ dostal mnoho od východu v oblasti liturgie, duchovní tradice, právního řádu. Však „základní dogmata křesťanské víry o Trojici a o Božím Slovu vtěleném z Pany Marie byla definována na ekumenických koncilech, konaných na Východě“ (*tamtéž*). Vývoj nauky na Východě v prvních stoletích byl rozhodující pro formulaci všeobecné víry církve. Tady bych rád připomněl, s velikou úctou, nauku definovanou některými ekumenickými koncily prvních století: soupodstatnost Syna s Otcem, v Niceji roku 325; božství Ducha svatého, na prvním konstantinopolském koncilu v roce 381, božské mateřství Marie, v Efesu roku 431; jednota osoby a dvě přirozenosti v Kristu, v Chalcedonu roku 451. Od tohoto základního a definitivního přínosu pro křesťanskou víru musejí vycházet rozvoje jednotlivých témat, které dovolují stále lépe zkoumat „nevystižitelné bohatství“ tajemství Krista (sv. Ef 3,8).

II. vatikánský koncil se vyvaroval návratu k okolnostem rozdělení, stejně jako se zdržel hodnocení vzájemných výčitek. Jen poznamenává, že identita dědictví obdrženého od Apoštolů byla různě rozvíjena na Východě i na Západě, „také pro odlišnost mentality a životních podmínek“ (*tamtéž*). To, co působilo těžkostí, byl „kromě vnějších příčin také nedostatek vzájemného pochopení a lás-

ky, což dalo podnět k rozdělení“ (*tamtéž*). Vzpomínka na bolestné kapitoly minulosti, avšak uvězněné ve vězení vzájemného obviňování a polemik, musí probouzet vzájemné pochopení a lásku v přítomnosti i v budoucnosti.

3. Z tohoto hlediska bych chtěl zdůraznit velikou moudrost, s níž koncil poukazuje na duchovní poklady křesťanského východu, začínaje vztahem k posvátné liturgii. Východní církve slaví liturgii s velikou láskou. To platí zvláště pro slavení eucharistie, v níž jsme všichni povoláni, abychom stále lépe objevovali „zdroj života církve a záruku budoucí slávy“ (*UR*, 15). V ní „věřící spojení s biskupem mají přístup k bohu Otci prostřednictvím Syna, Slova vtěleného, zemřelého a oslaveného, ve vylití Ducha svatého, a tak dosahují společenství s Nejsvětější Trojicí, „účastni božské přirozenosti“ (2. Petr 1,4). Slavením eucharistie Páně se tak v těchto jednotlivých církvích buduje a roste Boží církev“ (*tamtéž*).

Dekret o ekumenismu poté připomíná úctu východních křesťanů k Marii, vždy Panně, Matce Boží, velebené v překrásných hymnech. Úcta věnovaná THEOTOKOS vrhá na Marii světlo základní důležitosti v díle vykoupění, a vysvětluje také smysl a hodnotu úcty vzdávané svatým. Jednak zvláštní poukaz dekretu je nakonec vyhrazen duchovním tradicím a zvláště mnišskému životu, poukazující na to, že z tohoto zdroje „vzniklo a potom stále novou silou čerpalo mnišství latinské“ (*tamtéž*).

Příspěvek východu pro život Kristovy církve byl a zůstane velice důležitý. Proto koncil vyzývá katolíky, aby věděli, že „poznávat, mít v úctě, uchovávat a rozvíjet přebohaté liturgické a duchovní dědictví východních křesťanů, je nesmírně důležité pro věrné udržování plnosti křesťanské tradice a pro dosažení dokonalého smíru mezi východními a západními křesťany“ (*tamtéž*). Zvláště katolíci jsou povoláni, „aby častěji přistupovali k tomuto duchovnímu bohatství východních Otců, které povznášá celého člověka k rozjímání o božských věcech“ (*tamtéž*).

4. Pokud jde o společné prvky, poslední ekumenický Direktář potvrzuje a upřesňuje, nakolik bylo již potvrzeno koncilem, že jisté společenství je možné, protože vý-

chodní církve mají pravé svátosti, především kněžství a eucharistii.

Z tohoto choulostivého bodu plynou zvláštní směrnice, podle nichž každý katolík, pokud není k dispozici katolický kněz, může přijmout od kněze východní církve svátosti pokání, eucharistie a pomazání nemocných (*Direktář*, 123). Katoličtí kněží mohou naopak vysluhovat svátosti pokání, eucharistie a pomazání nemocných východním křesťanům, kteří o ně žádají. Musí se však zamezit jakékoliv formě pastorační činnosti, která plně nerespektuje svobodu svědomí (*Direktář*, 125). Také v jiných specifických případech jsou předvídané a ustanoveny formy udílení svátostí v konkrétních zvláštních situacích.

V tomto kontextu chci srdečně pozdravit ty východní církve, které žijí v plném společenství s římským biskupem, a zachovávají své starobylé liturgické, disciplinární a duchovní tradice. Vydávají zvláštní svědectví ve prospěch různosti v jednotě, která přispívá ke krásě Kristovy církve. Poslání s tím spojené - dnes více než kdy jindy - je služba jednotě chtěná Kristem pro svou církev, podílející se „na dialogu lásky a dialogu teologickém, ať už na úrovni místní nebo na úrovni všeobecné, přispívající tak k vzájemnému pochopení“ (enc. *Ut unum sint*, 60).

5. Podle koncilu „východní církve se řídily už od nejstarších dob vlastními církevními předpisy“ (*UR*, 16). Zde je také oprávněná různost v předávání jediné nauky, obdržené od apoštolů. Různé teologické formulace východu a západu se často spíše doplňují, než aby si odporovaly. Koncil také poznamenává, že autentické teologické tradice východních křesťanů jsou „vynikajícím způsobem zakořeněny v Písmu svatém“ (*UR*, 17).

Musíme se tedy stále více učit to, co nám říká a doporučuje koncil o východních církvích, o jejich zvycích a o jejich duchovních tradicích. S tímto je třeba se zaměřit na vztahy upřímné lásky a plodné spolupráce, v plné důvěře k pravdě. Nemůžeme než sdělit a opakovat přání, „aby rostla bratrská spolupráce s nimi v duchu lásky a s vyloučením všeho ducha svárlivé řevnivosti“ (*UR*, 18). Ano, toto poskytuje skutečně Pán, jako dar své lásky k církvi naší doby!

Pro SVĚTLO Jiří Sýkora,
Vatikánský rozhlas

Slovo na neděli
21. neděle během roku C

USILUJTE, ABYSTE VEŠLI ÚZKÝMI DVEŘMI

*Zamyšlení nad úryvkem
Lk 13,22-30*

První a poslední

Abychom nepřeslechli Ježíšův hlas, musíme být tiší a pozorní. Je tolik věcí kolem nás, které nám nedopřávají klidu a ustavičně nás oslovují z různých stran jedna přes druhou. Chceš-li slyšet svého Mistra, musíš se vymanit z jejich neodbytnosti a vyhledat samotu soustředění. Neboj se opustit je na chvíli. Přečti si znovu pozorně dnešní úryvek a přidej se duší i srdcem k těm, kteří jsou v Ježíšově blízkosti.

Někdo mu položil otázku, která jistě zajímá i tebe: „Je málo těch, kteří budou spaseni? Jaká je naděje, že budu jeden z nich?“ Mistrova odpověď je povzbuzující i varující zároveň. Není úzký okruh těch, kteří mohou být spaseni, ale úzké jsou dveře, které vedou ke spáse. Volba tedy nezávisí na Bohu, ale na tobě. Kdo se zdráhá projít úzkými vrátky a domnívá se, že má právo vstoupit okázale širokou branou, vystavuje se nebezpečí, že zůstane venku a pak už nebude vpuštěn. Uvaž dobře, zda se toto varování netýká i tebe. Ani pro ty, kteří jsou si jisti, že již dlou-

ho slouží Bohu, znají se s mnoha významnými osobnostmi a sami jsou mnoha lidem známí, nejsou k dispozici žádné protekční vchody. I když se pohybuješ v těch nejvyšších kruzích, musíš se umět sklonit a vejít úzkou brankou. Nic z toho, na co tak rádi spoléhají lidé tohoto světa, nemá v Božím království naději na úspěch. Zde neplatí ani široké lokty, ani protekce či známosti, ani postavení a funkce, tím méně pak chytračení.

To, co tě zavede do Božího království, není prožívání Ježíšovy přítomnosti, ale Ježíšovo následování. Nespoléhej na krásné city, které tě někdy uchvacují, a nebuď smutný tehdy, když pociťuješ prázdnotu. Rozhodující není citové hodování, ale věrná cesta úzkými dveřmi pokory, skromnosti, kázně a trpělivosti. To je cesta, kterou kráčí sám Ježíš od samého začátku své lidské existence. Tak jak svůj život začal v bídě a odříkání, tak jej vedl až do bolestného konce. Jeho jediným bohatstvím bylo přijetí a plnění vůle nebeského Otce a věrná služba těm, kteří strádají a potřebují odpuštění a uzdravení. Vešel do slávy tou nejtěsnější branou kříže.

Nepřipojuj se k těm, kteří mluví o Kristu, ale chtěli by s ním jen jíst a pít. Vyhybej se těm, kteří si sami staví brány široké a pohodlné podle svých vlastních choutek. Neber si příklad z těch, kteří si zakládají na tom, že patří k jeho

družině, ale neusilují o to, aby mu byli podobní. Mohlo by se stát i tobě, že Hospodář před tebou zavře dveře, a v rozhodující chvíli uslyšíš s překvapením: „Neznám vás, odkud jste. To, čím se řídíte, nejsou moje slova. Vetřeli jste se do mé blízkosti, ale nepřijali jste mou podobu. Široká brána, kterou jste si vymysleli pro své pohodlí a pro svou žádostivost, nevede do království mého Otce, ale do záhuby“.

Zamysli se upřímně, kolika způsoby se snažíš vyhnout úzkým dveřím. I kdyby jimi nikdo nevcházel a cesta k nim zarůstala býlím vlažnosti a pohodlné lhotejnosti, pranic ti nepomůže ubírat se cestou, kudy se hrnou davy. Boží spravedlnost se neřídí míněním většiny a nikdy nemůže být předmětem plebiscitu.

Popros Ježíše, aby postavil do pravého světla všechny tvé výmluvy a sebejisté soudy. Nestyď se přiznat ani k tomu, že Ježíš, možná po léta, nebyl tvou úzkou brankou, že sis v jeho blízkosti jen utvářel své klamné sebevědomí. Pohleď, s jakou láskou přijímá ty, kteří, ač neznámí a nepatrní, přicházejí ze všech světových stran, berou v tichosti na sebe jeho jho a kříž a následují jej bezvýhradně na jeho strmé a úzké cestě. Zařaď se pokorně mezi ty poslední, abys byl přizván k pravému stolování.

Bratr Amadeus

JAN KŘTITEL, MUČEDNÍK ZA PRAVDU

Svatý Předchůdce narození, hlásání a smrti Páně ukázal ve chvíli své smrti odvalu, která si zasloužila přivábit Boží pohledy... Máme důvod k radostnému oslavování zrození pro nebe toho, který sám oslavil tento slavný den vlastním utrpením, když ho ozdobil purpurem své krve. A my uctíváme v duchovní radosti památku tohoto muže, který zpečetil svým mučednictvím svědeckví vydávané Pánu.

Není pochyby, že sv. Jan Křtitel podstoupil vězení za našeho Vykupitele, kterého předcházal svým svědeckvím a že pro něho vydal svůj život. Neboť jestliže jeho pronásledovatel od něho nežádal zapřít Krista, ale zamlčet pravdu, přece to znamená, že umřel pro Krista. Sám Kristus totiž řekl: „Já jsem pravda“ (Jan 14,6). Poněvadž pro pravdu proil svou krev, je to tedy

pro Krista. Jan svým zrozením svědčil, že se narodí Kristus; svým umučením první naznačoval, že bude i Kristus umučen...

Tento tak velký muž dosáhl konce svého života prolitím své krve po dlouhé a svízelné vazbě. On, který ohlašoval radostnou zvěst o svobodě vyššího pokoje, byl uvržen bezbožníky do vězení. Byl zavržen do temnoty kobky ten, který přišel, aby vydal svědeckví světlu a který si zasloužil být nazván planoucí pochodně světla, svým světlem, kterým je Kristus... Svou vlastní krví byl pokřtěn ten, kterému bylo dáno pokřtít Vykupitele světa, slyšet hlas Otcův, jak se obrací na Krista a vidět sestupovat na něj milost Ducha svatého. Avšak jemu to nebylo těžké, ba víc, jemu se zdálo lehké a vytoužené protřpět pro pravdu časná muka, která

dávala zahlédnout odměnu věčných radostí. Když dal přednost smrti, která v každém případě byla přirozeně nevyhnutelná, Jan si vyvolil její přijetí vyznáváním jména Kristova; takto přijal palmu věčného života. Apoštol to dobře řekl: „Vám bylo dáno Kristem nejen v něho věřit, ale ještě pro něho trpět“ (Fil 1,29). A říká-li, že trpět pro Krista je jeho darem jeho vyvoleným, to proto, jak to jinde říká: „Utrpení tohoto času nejsou nic proti slávě, která se na nás zjeví!“ (Řím 8,18)

Modlitba: Bože, z tvé vůle se stal svatý Jan Křtitel svým narozením i smrtí předchůdcem tvého Syna. Jako on položil život za pravdu a spravedlnost, tak ať i my neohroženě vyznáváme tvůj zákon.

*Sv. Běda Ctihodný
Z francouzského breviáře*

Z KONCILNÍCH DOKUMENTŮ

Do církevní společnosti jsou plně začleněni ti, kdo mají Kristova Ducha a přijímají její celé zřízení a všechny prostředky ke spáse v ní ustanovené a v jejím viditelném organismu se spojují s Kristem, který ho řídí prostřednictvím papeže a biskupů (LG 14).

Pán Ježíš poslal apoštoly ke všem národům, aby měli účast na jeho moci a ze všech národů činili jeho učedníky, posvěcovali je a vedli (LG 18). Biskupové nastoupili z Božího ustanovení na místo apoštolů jako pastýři církve; kdo tedy poslouchá je, poslouchá Krista, kdo však pohrdá jimi, pohrdá Kristem a tím, kdo Krista poslal (srov. Lk 10,16) (LG 20).

Neomylnost přísluší římskému biskupovi, hlavě biskupského sboru, z jeho úřadu, když s konečnou platností vyhláší nauku o víře nebo mravech. Proto se jeho definice právem pokládají za nezměnitelné samy ze sebe, a ne na základě souhlasu církve (LG 25).

Je potřeba, aby kněží společnou péči a práci pod vedením biskupů a nejvyššího velekněze vymýtili jakoukoliv roztržičnost, aby tak celé lidstvo bylo přivedeno k jednotě Boží rodiny (LG 28).

Laici jako všichni věřící křesťané ať přijímají ochotně a s křesťanskou poslušností to, co stanoví duchovní pastýři jako Kristovi nástupci, jako učitelé a vedoucí církve (LG 37).

Své potřeby a přání ať sdělují svým pastýřům s tou svobodou a důvěrou, která se sluší na Boží syny a bratry v Kristu. Má se tak dít prostřednictvím institucí k tomu v církvi ustanovených, a to vždy s pravdivostí, statečností, moudrostí, s úctou a láskou k těm, kteří z důvodu posvátného úřadu zastupují Krista (LG 37).

Všichni v církvi, ať náleží k hierarchii nebo jsou jí vedeni, jsou povoláni ke svatosti (LG 39).

HLAVNÍ POUŤ V DUBU NAD MORAVOU

V neděli se uskuteční tradiční mariánská pouť „Na andílka“ v Dubu nad Moravou.

Mše svaté jsou v 6, 7 a 9 hodin. V 10.³⁰ slavná mše svatá, hlavním celebrantem je královéhradecký biskup Karel Otčenášek.

V 14.³⁰ hod. je bohoslužba slova a svátostné požehnání.

Liturgická čtení v týdnu

Neděle 27. srpna 21. neděle v mezidobí	- 1. čt.: Iz 66,18-21 Ž: 117(116),1.2 odp.: Mk 16,15 2. čt.: Žid 12,5-7.11-13 Ev.: Lk 13,22-30
Pondělí 28. srpna památka sv. Augustina	- 1. čt.: 1Sol 1,1-5.8b-10 Ž: 149,1-2.3-4.5-6a+9b odp.: 4a Ev.: Mt 23,13-22
Úterý 29. srpna památka umučení sv. Jana Křtitele	- 1. čt.: JEr 1,17-19 Ž: 71(70), 1-2.3-4a...5-6ab.15ab+17 odp.:15a Ev.: Mk 6,17-29
Středa 30. srpna ferie	- 1. čt.: 1 Sol 2,9-13 Ž: 138,7-8.9-10.11-12ab odp.: 1a Ev.: Mt 23,27-32
Čtvrtek 31. srpna ferie	- 1. čt.: 1 Sol 3,7-13 Ž: 89,3,4.12-13-14+17 odp.: 14 Ev.: Mt 24,42-51
Pátek 1. září ferie	- 1. čt.: 1Sol 4,1-8 Ž: 96,1+2b.5-6.10.11-12 odp.:12a Ev.: Mt 25,1-13
Sobota 2. září sobotní památka P. Marie	- 1. čt.: 1Sol 4,1-8 Ž: 97,1,7-8.9 odp.:srv.9 Ev.: Mt 25,14-30

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	27. 8.	28. 8.	29. 8.	30. 8.	31. 8.	1. 9.	2. 9.

Antifona	812	1734	1487	857	873	889	1666
Žalm	783	783	783	783	784	783	783

Ranní chvály

Hymnus	812	1734	1487	857	873	889	1667
Antifony	813	828	1487	858	874	890	906
Žalmy	813	828	813	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	1735	1488	861	877	893	1668
Antifona k Zach. kantiku	712	1486	1488	861	877	894	1669
Prosby	817	1724	1488	861	878	894	1655
Záv. modlitba	712	1486	1489	862	878	894	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	817	832	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	712	835	851	865	882	898	913

Nešpory: SO

Hymnus	807	821	1736	1489	867	883	900	915
Antifony	808	822	838	1489	868	884	900	916
Žalmy	808	823	838	1715	868	884	901	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	1737	1490	871	887	903	918
Ant. ke kant. P. M.	711	712	1486	1490	871	887	904	713
Prosby	811	826	1731	1490	872	888	904	918
Záv. modlitba	712	712	1486	1489	872	888	904	713

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

Mariánské oázy

DUB NAD MORAVOU

ÚMYSLY AM NA ZÁŘÍ 1995:

Úmysl všeobecný:

Aby se nový katechismus stále více používal v nové evangelizaci

V lednu 1994 - rok po prvním vydání nového Katechismu katolické církve - byly prodány 3 miliony exemplářů v devíti jazycích: italštině, francouzštině, němčině, španělštině, katalánštině, portugalštině, rumunštině, maltštině a slovinštině. Pracovalo se na překladu v desíti jiných evropských řečech, v arabštině, ve třech afrických jazycích, v pěti jazycích asijských a ve slepeckém písmu pro Itálii a Francii. Očekávané vydání v angličtině vyšlo v červnu 1994.

Při 20. výročí zakončení II. vatikánského koncilu svolal Jan Pavel II. mimořádné zasedání biskupské synody. Synodální otcové vyjádřili při této příležitosti přání, „aby byl sestaven katechismus nebo souhrn celé katolické nauky - a to jak věrouky, tak morálky, který by sloužil jako podklad pro katechismy nebo souhrny, které budou vypracovány v různých zemích. Výklad nauky má být podložen biblicky a liturgicky: musí být věroučně spolehlivý a zároveň přizpůsobený současnému životu křesťanů“. (Fidei depositum, úvod.) To bylo v říjnu 1985. V červnu 1986 byla ustanovena komise pro jeho vypracování. Text byl dodán v únoru 1992, schválen v červnu a Jan Pavel II. jej prezentoval v prosinci. V komisi pro vypracování nového katechismu byli mezi jinými arcibiskupové z Bostonu, Kalkuty, Kotonu, Poznaně, patriarcha syrských melchitů, prefekti kongregací pro klerus, pro nauku víry, výchovu, evangelizaci, východní církve a pro synody.

Jan Pavel II. při prezentaci nového katechismu jasně vyjádřil cíl tohoto díla a naděje do něj vkládané. „Tento katechismus je vzorem a příkladem pro jiné katechismy, text, na který se lze bezpečně odvolávat při vyučování katolické víry a pro vypracování místních katechismů. „(Fidei depositum, 4).

Je třeba rozlišovat mezi katechezí a evangelizací. **Evangelizovat** někoho znamená přivést ho ke Kristu, vyprávět mu o něm. Je-li srdce takového člověka otevřené

(děti mají srdce otevřená vždy, dospělí někdy ne), zamiluje si Ježíše a přijme pravdu jeho poselství jako pravidlo svého života. **Katechizování** znamená předkládat křesťanské nauky. Předpokládá, že člověk již přijal evangelizaci a zamiloval si Krista. Nemělo by smyslu vykládat křesťanskou nauku někomu, kdo se předtím nikdy s Kristem nesetkal, kdo ho nezná, nemiluje a nesnaží se zachovávat jeho přikázání.

Katechismus vysvětluje Ježíšovo učení. Podle Jeronýma Nadala, starého jezuity, to znamená: „vzdělávat rozum, pohnout vůli k činu,

rozníť duši ke zbožnosti.“ Na tento úmysl se máme v září - podle přání Sv. Otce - horlivě modlit.

Úmysl misijní

Aby pátý latinskoamerický misijní kongres přinesl na tomto kontinentě obrození misijního úsilí.

5. února 1597 šlo těžce kupředu 36 vyčerpaných vězňů. Cílem jejich smutné pouti byla malá louka vedle cesty, která se prudce zatáčí před příkrým srázem do Nagasaki. Město leží dole. Zločinnem těchto lidí byla jejich víra. Uprostřed zimy museli pěšky překonat vzdálenost 800 km od svého domova v Kyóto (u Tokia) na toto místo, kde byli po příchodu všeho zbaveni a ukřižováni. Kříže, na kterých viseli, byly umístěny tak, aby je mohl dobře vidět dav,

shromážděný nahoře i dole a po obou stranách loučky.

Nagasaki - a speciálně tato louka - byly úmyslně vybrány k tomu, aby divadlu. Zmrzačená těla s vykloubenými údy měla naplnit hrůzou zdejší četné křesťany a odvést je od víry. Tato skupina byla první z mnoha jiných skupin křesťanů, kteří zde měli zemřít.

I nepřátelé pracují pro Boží plány, ačkoliv se zdá, že jdou opačným směrem. To, co mělo křesťany odstrašit, udrželo jejich víru při životě od těch dob až do našich dnů.

V této první skupině byli - až na 6 - všichni Japonci. 17 z nich byli laici. Mezi těmi, kteří přišli z daleka, byl i Felipe de Jesús, mladý mexický františkán, který se přišel o dar víry podělit s těmi, kteří ještě nikdy neslyšeli o Ježíši a jeho lásce.

O čtyři sta let později se v červenci 1995 v Brazílii v Bello Horizonte scházejí představitelé místních latinskoamerických církví na 5. misijním kongresu.

Tématem tohoto roku je evangelium a rozličné kultury, cesta víry a naděje. Kongres chce prohloubit uvědomění misionářské odpovědnosti zúčastněných místních církví:

1) Návrhy, úvahy a praxe misionářské práce, posílení misionářské organizace na místní a diecézní úrovni.

2) Upřesnění některých konkrétních misijních děl.

3) Kongres má vyjádřit zvláštní starost o přípravu a pomoc misionářských povolání laiků, kněží a řeholníků.

4) Má se postavit za ekumenickou spoluzodpovědnost misijního úsilí.

5) Má hledat nové cesty k výchově misijního povolání dětí a mládeže.

Účastníci si připomněli misijní horlivost těch, kteří jako mučedníci vydali v poslední době svědectví víře na různých místech latinské Ameriky nebo Karibských ostrovů. Jsou mezi nimi muži i ženy, mladí i staří, kněží, řeholníci a laici. Ti všichni svědčí o životnosti a síle své velikonoční víry v Život, ale zároveň vydávají svědectví o životnosti svých církevních společenství.

(pokračování na str. 11)

Naléhavý požadavek blíže nedefinovaného „vnitrocírkevního dialogu“ v naší církvi, jak jsme o tom informovali v minulém čísle Světla, je zajímavou shodou synchronizován s „peticí“, kterou u jižních sousedů za vydatné podpory médií zorganizovalo nespokojené křídlo rakouských katolíků.

Křesťanský týdeník v Radiožurnálu 12. 8. vyslovil uspokojení nad tím, že podobná akce bude probíhat také v Německu a že není vyloučena ani u nás, neboť máme s bývalou NDR podobný primát v ateismu. Oč vlastně v rakouské petici jde?

RAKOUSKÁ PETICE OBSAHUJE PĚT POŽADAVKŮ:

1. Výstavba „bratrské“ (geschwisterlich) církve:

- úplné zrovnoprávnění všech věřících, překlenutí propasti mezi klérem a laiky (jen tak je možno umožnit znovu plné působení nadání a charismat)

- spolurozhodování místní církve při jmenování biskupů (biskupem se může stát jen ten, kdo požívá důvěru lidu)

2. Úplné zrovnoprávnění žen:

- spoluúčast při rozhodování ve všech církevních grémiích

- otevření stálého diakonátu pro ženy

- přístup žen ke kněžskému úřadu

(Vyloučení žen z církevních úřadů je biblicky nezdůvodnitelné. Církev nemůže nadále nedbat bohatství, schopností a životních zkušeností žen. To platí i pro vedoucí pozice církevních úřadů).

3. Svobodná volba mezi celibátní a necelibátní formou života

(Spojování kněžského úřadu s bezženstvím je biblicky i dogmaticky nezávazné, vzniklo pouze v historickém vývoji, a proto je možno je změnit. Právo obcí na eucharistickou oběť a na vedení je důležitější než církevní zákonná ustanovení).

4. Pozitivní hodnocení sexuality jako důležité složky člověka Bohem stvořeného a přijatého:

- uznání samoodpovědnosti při rozhodování podle svědomí v otázkách sexuální morálky (na. př. regulace početí)

- rozlišování mezi regulací početí a potratem

- více lidskosti místo paušálního odsuzování (na př. pokud jde o předmanželský pohlavní styk či homosexualitu).

- místo brzdicího lpění na sexuální morálce silnější důraz na jiné oblasti (mír, sociální spravedlnost, životní prostředí....)

5. Radostnou zvěst místo zvěsti hrozby:

- více pomáhajícího a povzbuzujícího doprovodu a solidarity místo hlásání norem, které vyvolávají úzkost a omezují.

- více porozumění a ochoty ke smíření při styku s lidmi v těžkých situacích, kteří usilují o nový začátek (na př. nová manželství rozvedených, ženatí kněží mimo službu) místo nemilosrdné tvrdosti a přísnosti.

Tyto body jsou vytyčeny jako cíle, které by měla církev na základě svého poslání, Ježíšova poselství a požadavků dnešní doby co nejrychleji uskutečnit. Očekáváme, že tyto cíle budou krok za krokem realizovány. Jen tak by bylo možno obnovit ztracenou důvěru.

jako velký Boží dar, díky kterému je Kristus stále přítomen ve své církvi svým slovem i svou milostí. Požadovat plné zrovnoprávnění znamená popírat nadpřirozený charakter pastýřského úřadu v církvi a uplatňovat v církvi zásadu zavedenou materialistickými vládci: zdrojem veškeré moci je ve společnosti lid.

Požadavky obsažené v petici, jsou podle závěru petice podmínkou pro to, aby mohla být znovu obnovena ztracená důvěra. Jinými slovy, signatáři této petice nemají důvěru k představeným církve, pokud nejsou ochotni přistoupit na vyslovené požadavky liberalismu a autonomie především v oblasti šestého a devátého přikázání. Kdyby mělo platit pravidlo, že biskupem se může stát jen ten, kdo má důvěru lidu, mohli by si věřící vybírat pouze takové představené, kteří jim v otázkách svědomí a kázně půjdou na ruku. To ve svém důsledku znamená postupnou likvidaci učitelského a pastýřského úřadu v církvi. Na tvorbě nedůvěry k biskupům se podílejí především sdělovací prostředky a záměrná skandalizace. Jak se vyjádřil biskup Krenn, spíše než demokracie byla nastolena mediokracie.

Ad 2 (ale nejen k tomuto bodu):

Velice smutnou skutečností je, že autoři této petice buďto neznají nebo zcela záměrně ignorují dokumenty II. vatikánského koncilu (jmenovitě Lumen gentium) a ty dokumenty, které v poslední době právě k těm otázkám, které jsou předmětem petice, vydal učitelský úřad církve (Christifideles laici, Veritatis splendor, Evangelium vitae, Mulieris dignitatem, Dopis kněžím, Dopis rodinám, Dopis ženám, Katechismus katolické církve a další). Zdá se nepochopitelné, že by věřící, kteří skutečně znají a chápou tyto dokumenty, mohli připojit svůj souhlasný podpis pod tuto petici.

Ad 3.

Zvláštním dokladem troufalosti autorů petice je jejich sebevědomé poučování učitelského úřadu

K tomuto textu jen několik poznámek ¹ :

Ad 1.

Autoři petice zcela zapomněli na nejpodstatnější rys rovnosti všech křesťanů, a to je povolání ke svatosti. Křesťan, který bere vážně tento nejzákladnější rys a úkol křesťana, necítí se omezován tím, že v církvi existují úřady, kterým byly svěřeny zvláštní úkoly, zvláštní poslání a s tím spojená zvláštní pravomoc. Přijímá představitele těchto úřadů

církve, jak si má vykládat Písmo a tradici, nemluvě o tom, že kněz je podstatně více než celebrant a úředník.

Ad 4.

Těžko najdeme příklad pozitivnějšího hodnocení lidské sexuality, než s jakým přichází katolická církev. Pozitivní hodnocení lidské sexuality totiž předpokládá, že budeme tuto lidskou mohutnost přijímat v její lidské dimenzi, t. j. lidsky důstojně a odpovědně. Hlavním rysem pozitivního hodnocení lidské sexuality z hlediska důstojnosti lidské osoby je ovšem čistota, která ji posvěcuje uvědomělou kázní. To, co požaduje petice, je **nástup k legalizaci sexuální libovůle**, tak jak ji zavedl a zpropagoval zpo- hanštělý a požitkářský svět, který nechce přijmout hodnotu odříkání a kázně. Požadovat „lidštější přístup“ církve v této oblasti je trapné nedorozumění: církev nemůže jinak než trvat na zachování **Božích** příkázání, je tu tedy z „nelidskosti“ nařčen sám Tvůrce. Na druhé straně církev přijímá s pochopením každého, kdo Boží zákon porušil ať už ze slabosti či

zloby, jestliže poznal a uznal své pochybení a upřímně hledá cestu k nápravě. Tento skutečně lidský přístup se však nemůže praktikovat blahosklonným zavíráním očí nad nedovoleným chováním jako takovým. (Poznamenejme ještě, že církev nikdy nedávala rovnítko mezi zabraňování početí a záměrný potrat, ačkoliv jedno i druhé odmítá. Jsou ovšem „antikoncepční metody“, které jsou de facto potraty – např. Dana apod.)

Ad 5.

Jedním z hlavních nástrojů pochopení, pomoci a povzbuzení pro všechny, kdo chtějí začít nový život, je svátost smíření. Požadavky, které artikuluje petice, jsou evidentním důsledkem faktu, že tato svátost se stala pro mnoho katolíků zcela neznámým nebo zbytečným pojmem. Jakýkoliv pokus o zlepšení stavu v církvi je nemyslitelný bez vlastní sebereflexe a skutečného vnitřního obrácení (Bekehren statt Begehren), které postoj autorů a signatářů zcela ignoruje.

Nechce se ovšem věřit, že by všichni ti, kteří připojili své podpi-

sy, skutečně chápali smysl toho, co podpisují. (O tom, jak skutečně probíhala celá akce, vás budeme informovat v některém z příštích čísel.) Tím více překvapuje, že skutečný dosah petice není schopen pochopit ani křesťanský magazín AD (8/95: O čem se nemluví). Ostatně „mohutný hlas“, jak se o něm vyjádřil autor poznámky Petr Kolář (opět!), představuje ve skutečnosti sotva 8% rakouských katolíků, o jejichž skutečném „katolictví“ nic nevíme. Mělo-li by se však přihlížet k přání „lidu“, ptal se někdo, jaká je představa těch zbývajících 6 milionů katolíků, kteří se k petici nepřipojili?

Petr Kolář píše o riziku, že by rakouští biskupové k požadavku „přívětivějšího přístupu k sexualitě“ rozpačitě mlčeli. Nestálo by za úvahu spíše riziko, že se hodí přes palubu podstata církve a desatero?

-IŠ-

¹ Rakouská petice vykazuje nápadnou shodu s požadavky, které před časem vyjádřil Bernhard Häring (viz článek Ano, šlo by to i jinak. Světlo č. 11).

JAK SE TVOŘÍ „NOVÁ CÍRKEV“

Nová, neřímská církev, se svými „vlastními dogmaty“, která ráda sama sebe označuje za „otevřenou“, se stále energičtěji prodsazuje. Na místo Kristem ustavené hierarchie Petra a apoštolů a jejich nástupců nastoupila nová „parahierarchie“ „republiky rad“. Pro své rozšíření však samozřejmě použila instituci římskokatolické církve. Bez tohoto „pochodu institucemi“ by nikdy nemohla dosáhnout významu, kterého skutečně dosáhla. Teď už je to tak daleko, že se cítí oprávněna shora cenzurovat legitimní hodnostáře římskokatolické církve a řádné konání povinností jejich úřadu hanobí jako „zneužití moci“, jako „akci tma a mlha“, nebo jako „bludnou cestu konfrontace“. Ano, kdo chce hájit (zachovávat) jednotu římskokatolické církve, je nově etablovanou „otevřenou církví“ označován za toho, kdo církev „štěpí“. Že však katolickou církev už dávno rozštěpily ideje, přijaté novou církví, jim už zřejmě není známo. Z hlediska této nové církve jsou termíny jako „po-

kusy o štěpení“ rázně potírány ve sdělovacích prostředcích.

Skutečnost ukazuje, že „otevřená církev“ vyrůstá hlavně z pojmu tolerance, jak jej razil Marcuse. Podle něho je „osvobozující tolerance“ jen ta, která „prospívá pokrokovým tendencím“. To nutně zahrnuje „netolerantnost především vůči všemu konzervativnímu“. ²...“Totalitarismus jako existenciální nadvláda gnostických aktivistů je konečnou formou progresivní civilizace.“ ³ ... Když např. rakouský redaktor Bruckmoser v „Salzburger Nachrichten“ pod titulem „Biskup na bludné cestě konfrontace“ napadá biskupa proto, že jedná podle svých povinností, pak nepochybně mluví jako exponent této nové, neřímské církve. Měla už vítězství takřkajíc v kapse. Teď se odvažuje jeden římskokatolický biskup tomuto vítězství prostě odporovat, brát vážně svou odpovědnost a jednat podle svých povinností. Navíc to ještě dělá i sám papež, který přece v Salcburgu (jako kdekoli jin-

de) skutečně už do toho neměl co mluvit („nichts mehr zu melden haben sollte“)...

Přesto všechno je třeba jasně říci, že i v Salcburgu (jako jinde) stále ještě existuje římskokatolická církev. Je vedena arcibiskupem „ve společenství s římským biskupem“. Tato církev „řídí a spravuje“ i podle ústavy stále ještě „samostatně své záležitosti“. Věřící této církve mají právo hlásit se k římskokatolické víře. To obsahuje právo dovédět se vůbec, co tato víra je. Proto i koncil pastýřům církve slavnostně uložil tuto povinnost: „Hlásají světenému lidu poselství víry a vedou jej k mravnému životu... a bděle odvracejí omyly ohrožující jejich stádo.“ Je třeba je „ctít jako svědky božské a katolické pravdy“, když „vyučují ve společenství s římským biskupem.“ (LG 25)...

Čhtít zakázat katolickou církví tuto svobodu a potřebná opatření k hájení víry je potlačování náboženské svobody římskokatolické církve. Protože zástupci nového

☛ náboženství sedí i v institucích katolické církve, myslí si, že smějí nutit celou katolickou církev k přijetí jejich nového náboženství. Tady je nejzřetelněji vidět totalitarismus „otevřené církve“. Jsou to opravdoví „trojští koně ve městě Božím“. (4) Vplížili se, aby mohli církev měnit zevnitř, a přitom bezostyšně žijí na náklady této církve. A když odpovědní hodnostáři katolické církve nechtějí nečinně přihlížet této „přeměně“ a musí jednat podle svých povinností, pak se tyto aktivisté nové církve cítí velice „postiženi“ a uraženi, že se jim „nedůvěřuje“ a ubližuje. Ale jak oni sami jednali a jednají s legitimními hodnostáři katolické církve, to se jim samozřejmě zdá úplně oprávněné (tolerance podle Marcuse!).

Je mnoho těch, kdo, aniž by skutečně věděli, co se děje a mnohdy v dobré víře (jako ze všech velkých krizí církve) následovali nové náboženství. Vždyť se už několik desetiletí nerušeně a bez přestání šířila... I kdyby převážná většina kněží a laiků, ještě formálně patřících ke katolické církvi, už skutečně nechtěla přijímat katolickou víru, neztrácí tím římskokatolická církev právo hájit svou identitu. Kdo jsou ti redaktoři jako Bruckmoser a mnozí jiní, že jí to neslýchanou štvavou kampaní chtějí upírat? Noví „hierarchové“ mohou si poctivě podle svých představ udělat svou vlastní církev. Je to ovšem tvář v tvář snahám papeže o jednotu křesťanů k jubilejnímu roku 2000 velice bolestný vývoj. Ale už dlouho existující tragická událost nového štěpení se mlčením nenapraví. Kdo si však myslí, že už nemůže přijímat katolickou víru, musí z toho čestně vyvodit závěry. Šok z tohoto poznání by mohl mnohé přimět k obrácení. Ale kdo už toho není schopen, měl by se čestně připojit k této nové církvi, ale pod novým označením... Ale jejich heslem je: „Nicht austreten, sondern auftreten!“ (Nikoliv vystoupit ven, ale vystupovat nahoru, pořádně na to šlápnout). A cítí se oprávněni vnucovat svou víru i těm, kdo chtějí zůstat římskými katolíky...

Už dlouho trvají pokusy představovat tyto difference jako názorové rozdíly mezi progresivnějšími a konzervativnějšími skupinami uvnitř katolické církve. Předpokládalo se, že v trpělivém, chápavém dialogu bude možno najít společného jmenovatele. Ale ti, kdo už nechtějí nadále přijímat obsah katolické víry, si přitom nechtějí dát upřít svou „katolickou“ víru... Tak

tomu bylo u všech nových náboženství odštěpených od katolické církve, že se považovala za autentického uchovavatele křesťanského poselství. Proto také na přívržence nové konfese nijak nezapůsobilo, co papež jasně prohlásil: „Častokrát je vyjadřováno mínění, že odchylka od učitelského úřadu je plně slučitelná s „dobrým katolictvím“ a není překážkou přijímání svátostí. To je však závažný omyl, který je výzvou učitelskému úřadu biskupů ve Spojených státech i jinde.“ (Promluva papeže v USA, L'Osservatore Romano 187).

Při olučení se od učitelského úřadu v otázkách struktury a poslání církve stejně tak jako základních pravd víry a mravů nepochybně vzniká nové náboženství a nová církev, odlišná od katolické církve, i když se k ní mnozí dostanou, aniž by si to uvědomili. Mnoho kněží si myslí, že křesťanskému milosrdenství odpovídá neřící lidem, které předpoklady musí být splněny pro přijetí svátostí a kdy splněny nejsou. Ukazuje to, jak dalece zmizelo pochopení, co vlastně znamená Eucharistie podle katolické víry. Tito kněží si myslí, že je to milosrdné zamíčet lidem, že tak nejen že nepřijímají milosti spojené s touto svátostí, ale, jak jasně říká apoštol Pavel (1 Kor 11,29) jedí si „svě odsouzení“.

Jak se ukazuje stále zřetelněji, většinou už není možná jednotu přívrženců této nové konfese s katolickou vírou. Odstranění rozdílů by totiž bylo možné jen za cenu úplné a bezpodmínečné kapitulace katolické církve před novým náboženstvím. Všechno ostatní je iluze. Samozřejmě smíme doufat, že svedení opět najdou cestu do katolické církve.

Kněží náležející formálně k římskokatolické církvi, svěcení biskupem a jím uvedení do svých úřadů, si stěžují, že biskup s nimi nezachovává jednotu. Při svěcení slibovali biskupovi úctu a poslušnost. Tady vyvstává otázka, kdo v katolické církvi má s kým zachovávat jednotu. Koncil to spolu s mnoha dalšími důležitými věcmi formuloval takto: kněží mají „jednotnou péči a správou pod vedením biskupů a papeže odstraňovat jakýkoliv rozkol, aby celé lidstvo bylo přiváděno k jednotě rodiny Boží“ (LG 28). Pro koho je toto „vedení“ nepřijatelné, ten už jistě nestojí na půdě katolické církve. Ta se totiž nikdy nemůže „demokraticky organizovat“, protože „by pak už nebyla tím, čím je“ a „protože bez nejvyššího, účinného a rozhodujícího učitelského úřadu

Petrova by jednotu církve byla v troskách.“ To by pak, jak napsal už svatý Jeroným, „bylo v církvi tolik schizmat, kolik je kněží“ (Pavel VI., Ecclesiam suam). Ale církve, které „si tvoří svá vlastní dogmata a žijí v úplné nezávislosti na Římu“, se vždycky organizovaly podle svých vlastních představ. Kdo se rozhodne pro něco takového, považuje se samozřejmě za oprávněného otevřeně odporovat i papeži a biskupovi jako nástupci apoštola, když se tyto nechovají podle jeho představ. Martin Luther považoval svého papeže za Antikrista. Logicky to vyplynulo z jeho zásadního rozhodnutí. Pro přívržence nové církve je papež už delší dobu druhým Chomejním a mnoho dalšího.

Pastýři mají skutečně „povinnost podle svého apoštolského pověření jednat a žádat, aby vždy bylo dbáno práva věřících přijímat katolické učení čisté a nezkrácené“. Jen na tomto základě může být dosaženo skutečné obnovy církve, o kterou usiloval koncil. K tomu je třeba nového ponoření se do skutečné víry církve. Nový katechismus katolické církve k tomu poskytuje jasný podklad a neocenitelnou pomoc, za kterou katolíci nemohou být dost vděční. Tato víra vytvořila bezpočet svatých a hluboce ovlivnila a podpořila celou evropskou kulturu. Že dnes může být snižována a sesměšňována skoro ve všech sdělovacích prostředcích ve jménu zdánlivé vědeckosti či umění a proti všemu právu, to není pro naši „kulturu“ žádná sláva. Jen tam, kde je víra skutečně prožívána, může být pravé světlo Kristovo a jeho poselství spásy zachováno i příštím generacím a může přinést plody. A jen tak „je i v pozemském společenství podporován lidštější způsob života“ (LG 40).

Dr.W.Waldstein, Salzburg

¹ Wolf/Moore/Marcuse - Kritika tolerance, Suhrkamp 181, 1968

² E. Voegelin, Nová politická věda, 1971

³ Dietrich von Hildebrand, Trojský kůň v Božím městě. Habel, Regensburg, 1968.

Pozn. red.: Článek rakouského autora je sice v podstatě reakcí na tamní poměry, při jeho četbě však bude se čtenářům mnoho věcí jevit jako na míru šité na některé pokusy u nás.

pokračování ze str. 7

Úmysl národní:

Aby církevní tisk a křesťanské programy v rozhlasu a televizi účinně pomáhaly šíření evangelia a dokázaly oslovit věřící.

Papež Jan Pavel II. píše ve svém poselství k 28. světovému dni sdělovacích prostředků 15.5.1994 o televizi: „Televize může život rodin obohatit. Může více sblížit členy rodiny, posílit jejich solidaritu s jinými rodinami a se společností vůbec. Může rozšířit nejen jejich všeobecné, ale i náboženské vzdělání tím, že jim umožní slyšet slovo Boží, posilovat jejich náboženskou identitu a upevňovat jejich mravní a duchovní život.

Televize může rodinnému životu také škodit: šířením nízkých hodnot a modelů chování, prezentací pornografie a drastickým líčením hrubého násilí, propagací mravního relativismu a náboženského skepticizmu, deformovaným výkladem, manipulovaným líčením aktuálních událostí a otázek, bezcennými reklamami, které vyvolávají nízké pudy a oslavují falešné životní názory, které brání uskutečnění vzájemné úcty, spravedlnosti a míru.“ Totéž platí za změněných okolností i o rozhlasu a tisku.

Sdělovací prostředky vrážejí často svým tendenčním informováním klín mezi člověka a skutečnost. Mnohdy se nesnaží podávat objektivní informace, protože jsou pouhou komerční, ideologickou nebo politickou záležitostí. Bez masmedií není dnes možné rozvíjet veřejné mínění ani politickou kulturu. Jejich moc však nesmí být bezuzdná, jak se to často děje. I když to dotyční cítí nebo vidí, nemají odvalu se proti této bezuzdnosti a bezduchosti postavit, protože sami hlásají nedotknutelnost svobody ať umělecké, či politické nebo ekonomické atd. Tak se nechtěně stávají obětí duchů, které vyvolávají. Jan Pavel II. píše v uvedeném poselství: „Při plnění své veřejné odpovědnosti by měl televizní průmysl rozvíjet a dodržovat mravní kodex, v němž by byla obsažena povinnost sloužit potřebám rodiny (společnosti) a prosazovat hodnoty, které podporují zdravý život rodiny (společnosti).“

Na adresu tisku - i křesťanského - je třeba říci, že při informo-

vání např. o novém katechismu, který je bezesporu vynikajícím dílem, měl by se snažit o objektivitu. Zdá se mi, že není správné, když se v křesťanské časopise věnuje kladnému hodnocení tohoto díla pět řádků a kritice patnáct.

Na konferenci o sdělovacích prostředcích, která byla v Bratislavě r. 1992, řekl publicista Jozef Šramek: „Na adresu křesťanů je třeba zvláště říci, aby zanechali apriori pesimistický a odsuzující postoj vůči masmediím a vůči novinářům, aby nepodlehli defetismu a nedůvěře. Vždyť masmedia prokazují i křesťanům a církvi cenné služby. Masmedia jsou pro moderní pastorační práci neodmyslitelná. Navíc mají neobyčejný vliv na duchovní život občanů a na kritéria jejich hodnocení událostí doma i ve světě. Je třeba, aby poselství evangelia nezapadlo a nebylo udušeno na trhu domněnek a informací. Je třeba v pastorační práci **vést lidi, aby dokázali vědomě odolávat negativnímu vlivu medií, aby všechno, co jim masmedia nabízejí, dokázali zpracovat v duchovních a náboženských dimenzích, podle potřeby situace a dnešní zmatené doby, ve službě evangelia a duchovní obrody naší společnosti.**“

Z uvedeného vidíme, jak je důležité se modlit za masmedia.

Modlitba - meditace

„Maria, která jsi byla vyvolána ve věčném úradku Otce, Syna a Svatého Ducha stát se Matkou Slova, ty, která jsi byla o prvních Letnicích jako Matka církve (viz Sk 1,41), přijmi tento plod práce všeobecné církve.

Všichni společně vkládáme nový „katechismus katolické círk-

ve“, který je zároveň darem zjeveného Slova lidstvu a plodem práce biskupů a teologů, do rukou té, která přijala do své náruče jako Matka Slova prvorozeného všeho tvorstva.

Maria, Ježíš, Slovo učiněné tvou poslušností a vírou tělem, stalo se prvorozeným mezi mnoha bratřími (srv. Ř 8,29).

Svatá Panno Maria, v tomto světě, který stále nosí dědictví prvního Adama - které žene člověka k tomu, aby se skrýval před Boží tváří a odmítal na ni pohledět - prosíme, aby se otevřely cesty vtělenému Slovu, evangeliu Syna člověka, tvého milovaného Syna.

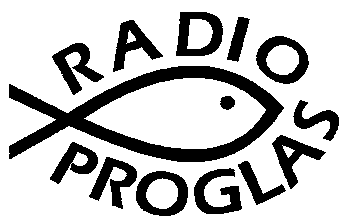
Žádáme tě, Maria, o milost upřímného otevření ducha a pozorného naslouchání Slovu božím pro lidi naší doby, která je vyspělá a zároveň plná utrpení, pro lidi každé civilizace a jazyka, každé kultury a rasy.

Prosíme tě, Matko lidí, o milost pro každou lidskou bytost, aby dokázala s vděčností přijmout dar synovství, které Otec všem ve svém milovaném Synovi zadarmo nabízí. Žádáme tě, Matko naděje, o milost přijetí víry, jediné opravdové kotvy spásy.

Prosíme tě, Panno věrná, která předcházíš věřící na cestě víry zde na zemi, abys chránila cestu všech, kteří se snaží přijmout a následovat Krista, který je, který byl a který přijde (srv. Zj 1,8), neboť On je cesta, pravda a život (srv. Jn 14,6).

Pomáhej nám, ó milostivá, ó přívětivá, ó přesladká Matko Boží, Maria!“

Jan Pavel II (ve slavné prezentaci „Katechismu katolické církve“)

Ředitelem Radia Proglas je P. Ing. Martin Holík, který byl touto funkcí pověřen otcem biskupem Vojtěchem Cikrlem.

Radio má ještě 4 další pracovníky na plný úvazek (zástupce, sekretářka, dva redaktori) a několik dobrovolných spolupracovníků.

Zveme všechny zájemce o externí spolupráci, zvláště z řad redakcí farních zpravodajů, farních rad, farních charit, společenství, zájmových organizací a spolků, kteří by se chtěli podílet na tvorbě programu.

OZVĚTE SE NA NAŠI ADRESU NEBO TELEFON: 0543217241, 0543217243

Hledáme zvláště zpravodaje z jednotlivých regionů, schopné a ochotné kontaktovat vhodné osoby, spolupracovat na přípravě vysílání, nebo vytvářet samostatné pořady.

Radio Proglas, Barvičova 85, Brno 602 00

NA SVATÉM KOPEČKU OŽILA ATMOSFÉRA PAPEŽOVY NÁVŠTĚVY

V přeplněné bazilice na Sv. Kopečku přečetl apoštolský nuncius Mons. G. COPPA breve Jana Pavla II. o povýšení kostela Navštívení Panny Marie na baziliku „minor“. (O významu tohoto privilegia jsme psali v posledních číslech Světla.) Slavnosti se zúčastnil také olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner, světící biskup Mons. Josef Hrdlička, opat strahovský Michal Pojezdný, želivský opat Vít Tajovský, hodně kněží a řeholních sester a opravdu překvapující množství věřících, kteří svým vroucím zpěvem, účastí na Eucharistii, nadšením při odhalení dvou pamětních desek na průčelí baziliky papežským nunciem a radostnou náladou vytvářeli atmosféru radosti, podobnou radosti za návštěvy Sv. otce. V homilii řekl nuncius Mons. G. Coppa:

1. Zdravím vás velmi srdečně a radostně, moji drazí poutníci této překrásné svatyně, tak drahé vašim srdcím. Je svědkem víry obyvatelů Olomouce a okolí, celé Moravy a rovněž Čech, jakož i jiných zemí. Máte ji velmi rádi.

Tento rok se vám stala ještě dražší.

Svatý otec, než přijel na apoštolskou návštěvu ke kanonizaci svaté Zdislavy z Lemberka a Jana Sarkandra, dal tomuto nádhernému kostelu zcela vzácné privilegium, když mu udělil titul menší bazilika. Dnes vzdáváme díky Bohu za tuto velkou čest a děkujeme také Svatému otci za lásku, kterou nám prokázal. Zítra pojedeme do Itálie a uvidím papeže: budu hrdý, až mu vyslovím vaše „Díky“.

Ale Svatý Kopeček se stal pověstný také proto, že přijal papeže na setkání s mladými. Jenom ten, kdo to zažil, může pochopit krásu a nadšení této události. Svatý otec tu ožil pohledem na víru a lásku mladých. A krátce po tom, co se vrátil do Říma, řekl při generální audienci, že to bylo „jedno z nejkrásnějších a neoriginálnějších setkání, která kdy měl s mládeží“. A dále pokračoval:

„Při této příležitosti jsem chtěl mládeži znovu předložit Modlitbu Páně, „Pater noster - Otče náš“, jako na vyznačení etapy katechu-

menátu mládeže této země. Vskutku, jedině Kristus může dát mladým to, po čem žijí, to znamená plný a radostný význam existence. Toho se často, jako o svatbě v Káni, nedostává. A Maria, Matka Ježíšova, provázela svou mateřskou přítomností toto památné setkání, při němž zaznívala slova, jež vyslovila v Káni: „Udělejte všechno, co vám řekne.“ (Jan 2,5). A tato slova znovu opakuje zvláštním způsobem i dnes mladým, kteří chtějí uskutečnit svůj život opravdovým způsobem.“ (Audience ve středu 24.5.1995). Až sem slova Svatého otce.

2. Moji drazí poutníci! Tato slova neplatí jenom mladým; platí nám všem. Na tomto vyvýšeném místě nám Maria, o svém nejslavnějším letním svátku, opakuje: „Udělejte všechno, co vám řekne.“ Žádá od nás víru. Když jde Alžběta přivítat svou mladou příbuznou, pozdravuje Marii úžasnými slovy, chválí a oslavuje její víru. „Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána.“ (Lk 1,45). Maria věřila docela jednoduše. Mohlo by se nám zdát normální, že Maria uvěřila.

Ale když blíže uvažujeme, spatřujeme, že Mariina víra byla hrdinská. Jestliže je pro všechny víra tvořena ze světla a temnoty, byla to obzvláště pravda o ní. Slovo anděla, který jí zvěstoval sestoupení Syna Božího pod její srdce, zázraky, jež provázely život jejího Syna, zmrtvýchvstání, byly určitě zářným světlem během celého Mariina života; ale, stejně tak, ten Syn, jehož panensky porodila, ten Syn, kterému měl patřit trůn Davida a též Boha, narodil se ve svrchované bídě, žil v tichu a v anonymitě; jeho kázání a jeho zázraky vzbuzovaly více nepřátelství a nenávisť než přitažlivost a lásky; tento Ježíš byl pokořován, nevšímán, posmíván, ten Ježíš, jenž byl její Syn, jakož i Syn Boha, byl odstraněn svými nepřáteli po strašném mučení na kříži, popravním lešení pro otroky. Maria měla hrdinskou víru po celý svůj život. A také po Vzkříšení a Nanebevstoupení vi-

děla *těžkosti*, pronásledování a chudobu rodící se církve. Ale ano, měla více temnoty než světla v této víře, jež byla jejím údělem. Nicméně „**Blahoslavená, která jsi uvěřila!**“

3. Také pro nás je vždycky víra smíšeninou světla a temnoty. Někdy se nám zdá, jakoby už nebylo nic. Nebe je němé a Bůh mlčí: Boží ticho bylo ve skutečnosti velkým pokušením našeho století, které se ptá na zvěrstva války, na záhadu Osvětlení, na atomovou bombu. Zdá se, že všechno skončí naší smrtí. Nic, nic, nic, jak nám to říká mnoho básníků, romanopisců a filozofů. Ale také pro Marii bylo Boží ticho na Golgotě. **Věřila proti veškeré naději** jako Abrahám. A v prvním čtení nám vidění z Apokalypsy kreslí před očima zápas, kdy se pekelný drak zdvihl a stále se ještě pozdvihuje proti ní, Matce Boha a církve; proti jejímu Synu, králi lásky; proti církvi, která ve světě stále hlásá, že On je jediný Spasitel světa.

4. Moji drazí poutníci! Víra má být také pro nás nejcennějším pokladem. Také proti všem zkouškám života. Jako Abraham, jako Maria. Bůh může někdy mlčet. Ale je zde, s námi, v nás. Mluvil k nám skrze Svatá Písma Starého zákona; a zejména skrze svého Syna, který je jeho pravda, jeho Slovo, jež se stalo Tělem; promlouvá k nám skrze církev a Svatého otce, jenž je zástupcem Krista a Boha, „sladký Kristus na zemi“, jak jej nazývala svatá Kateřina Sienská. Bůh nás miluje. Bůh nás chce spasit skrze Krista. Dává nám věčný život. **Očekává nás v nebi.** Jak to řekl svatý Pavel ve druhém čtení: „Jako totiž pro svoje spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak zase pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu.“ (1 Kor 15,22).

5. Ať nám Maria vyprosí víru, především, když ctnost začíná slábnout:

- **víru v Božskou Trojici**, která nás stvořila k svému obrazu a po-

době, která bude naším soudcem, aby nás uvedla do věčné vidiny svého světla a své krásy;

- **víru v Ježíše Krista**, jemuž patříme, protože On nás vykoupil svou smrtí a vzkříšením: Maria, Nanebevzatá, je úzce spojena s Ježíšovým velikonočním tajemstvím a připomíná nám též, že i my budeme v ráji;

- **víru v církvech**, jejímž je Maria obrazem a vyšším členem. Je už oslavená, jako bude církvech na konci staletí; svým Nanebevzetím nám připomíná tuto slávu;

- **víru ve splnění našich povinností**: velké zlo dneška je rozdělení mezi vírou a denním životem; víra nepřichází proto, aby oživila a přetvořila to, co máme dělat. Víra má řídit mladé, kteří jsou papežovou nadějí, aby se zachovali čistí a vážně se připravili na budoucí úkoly; víra má řídit manžele, aby budovali svou rodinu na Kristu, přijímající život a chrání-

ce život; víra má podporovat otce a matky, aby byli spojeným příkladem křesťanského života pro své děti; víra má posílit starší osoby, aby snášely své trápení a nemoci, a věděly, že mohou vše obětovat za církvech a papeže a stále více milovat dobrého Boha.

6. Ale přeji si říci ještě něco zde přítomným ženám. Maria je nám o tomto svátku představována jako žena, proti níž se vrhá ďábel. Maria je opravdová žena, ideál panny a matky, sdružující v sobě vznešené poslání všech žen světa. Mé sestry, ženy, víte, že vám Svatý otec v tomto roce mezinárodního kongresu ženy, poslal dopis, jenom vám, a připomínal v něm **vaše veliké poslání a odpovědnost** v lůně rodiny, společnosti a církve. Budte vždycky přesvědčeny o této vznešenosti, jež vám byla svěřena. Panna Nanebevzatá je také - a říkám to hlavně pro vás -

modelem křesťanského života a modelem věrné a ušlechtilé spolupráce pro vítězství Božího království ve světě. Tak, jako spolupracovala Maria, zcela mimořádným způsobem.

7. **Maria, naše matko, ty, která vládneš v nebesích, a přece se neustále díváš na nás, kteří ještě žijeme v tomto slzavém údolí, dej nám stále více pocítit krásu z toho, že jsme opravdovými křesťany a křesťankami; ať děláme stále čest Bohu, tvému Synu a tobě, žijíce ve světle milosti, jež je zástavou věčné slávy; učiň nás silnými, přesvědčenými, bez poskvrny na těle a na duchu. Maria, dej nám víru, svou víru. Nech nás stále hledět s důvěrou a jasným pohledem na tvou krásu první vzkříšené, první vykoupené, prvního ovoce našeho vykoupení. Ano, dej nám víru. Ty, milostivá, ty, zbožná, ty, Panno Maria.**

Amen.

SESTRA EMANUELA PÍŠE...

Medžugorje, 15.8.1995, Nanebevzetí P. Marie

Chvála Ježíši a Marii!

— Od událostí ze 4. srpna si mnozí přátelé kladou otázky o situaci zde. Ať se každý uklidní: chorvatské silnice nebyly nikdy tak bezpečné jako dnes, když srbská armáda opustila zadarskou oblast. Ptala jsem se P. Slavka, dalších kněží i vidoucích Marije a Vicky, a všichni jsou zajedno: „*nema problema*“ aby poutníci přicházeli; a povzbudili mě, říct to...

„Díky“ tomuto chorv. vítězství (srbská armáda opustila Chorvatsko) Srbové poslali 4. a 5. srpna několik raket na Dubrovnik, Mostar, Široki Brijeg. Ale tyto odvety jsou už snad ukončeny. Medžugorje bylo v těch dnech ve stavu pohotovosti. Bylo to všeobecné opatření, které vyžadovalo vyhnout se velkým shromážděním (ale ne odejít), pro případ, že by Srbové dělali represálie v mostarské oblasti. Ale všechno se velmi rychle uklidnilo.

Víc než kdy jindy, přijít se modlit a obrátit do Medžugorje je ten nejlepší způsob, jak zabezpečit svůj život!

— Rodinné novinky: Marija čeká na leden své 2. dítě. Ivanova manželka Laureen odcestovala do Bostonu, kde se jí má začátek října narodit její prvorozené.

Ivan jede brzy za ní. Jelena Vasilij dokončila ve Steubenville svůj diplom teologie; svou práci udělala o Křesťanské rodině jako nejlepším „kontextu“, aby se dítě vyvinulo ve všech svých dimenzích (tělo, srdce, duše a duch). Opouští USA, aby pokračovala svou teologii v Římě. Tak bude blíž Medžugorje, kde její svědectví je velmi markantní, zejména pro mladé.

— Festival mladých byl opravdovou milostí a velkým povzbuzením pro farnost, aby v budoucnu víc a víc rozvíjela tu milost, které se jí dostalo. Trpí-li mnoho rodičů tím, že nedokážou mluvit se svými dětmi, Panna Maria tuto potíže nemá a je nádherné vidět, jak to s každým umí podle jeho vlastní povahy!

Když přišel poplach, právě jsem končila přednášku pro 3.000 mladých; pak byl, během posledních dvou dnů, program odročen. Mladí tak mohli přejít k „praktickým pracím“ pro pokoj srdce, a byli hluboce pozhnání! - Gospa, která nás všechny předtím pozvala na večer 4.8. na horu, požádala Ivana, aby toto setkání stornoval. Krásný příklad: Královna nebo a země poslouchá místní autoritu! - Na svátek Proměnění Páně se vše skončilo v nádherné mši svatou v 5 hodin ráno na Kri-

ževaci.

— Naléhavost obrácení je čím dál citelnější. Jeden poutník se ptal Mirjany, proč P. Maria sem přichází každý den a už tak dlouho, zatímco jinde se vidoucím zjevila jen několikrát? (to je běžná otázka odpůrců Medžugorje) „Je to Boží vůle, odpověděla Mirjana, Panna Maria nedělá nic než Boží vůli!“ Pak dodala, takřka důvěrně: „Protože je to Matka. A protože před sebou máme velké věci. Nechci to komentovat...“ *)

Mirjana má svých 10 tajemství a skrze ni jsem pochopila, že P. Maria, jako Matka, chce intenzivně připravit své děti. Dvě věci, které mají přijít, jsou jisté: „Nakonec mé neposkvrněné Srdce zvítězí“, řekla Maria ve Fatimě. To je velké proroctví našeho století. „Tehdy uvidí Syna člověka přicházet v oblacích, s velkou mocí a slávou“, řekl Ježíš (Lk 21, Mt 24, Mk 13).

My (kromě vidoucích) nevíme, co má předcházet těmto věcem, proto chceme žít doslova to, oč naše Matka nás zde žádá s takovou silou. Už s. Faustina říkala: „Tvůj život ať se podobá mému: skrytý a tichý, spojen s Bohem a naplněn modlitbou, aby tak připravoval svět na druhý příchod mého Syna.“

Přijď, Pane Ježíši!

Sestra Emanuela

⇒ pozn. překl.:

*) Jak si zde nepřipomenout slova, kterými P. Maria 6.8.1995 zdůvodnila ukončení svých zjevení v Litmanovce: „Moje drahé děti!

Toto moje zjavenie je tu posledné. Milujem vás...! A ďakujem všetkým za to, čo ste tu pre mňa urobili...

Moje milované deti! Takto som to chcela, aby vás to prebudilo zo sna prázdnoty. Abyste pochopili, že potrebujete obrátenie. Pro túto dobu potrebujete obrátenie! Prosím, prosím!

Zostávam na tejto hore prítomná. Začnite teraz uvažovať nad mojimi posolstvami! Zostaňte v mojom Srdci pre túto dobu! Pretože potrebujete byť viac jednoduchí a ostražití...Prichádza doba, ktorá je už tu. Zostaňte teda ako deti. Úplne slobodní pre Boha.

Prosím, rozmýšľajte nad tým, čo hovorím! Ja vás milujem a čakám na vás v nebi...

PLATÍ OSMÉ PŘIKÁZÁNÍ I PRO KATOLICKÉ NOVINY?

Tak se nás zeptala čtenářka M.D., pohoršená článkem v KT 33/95 (Stanovisko vatikánského sekretariátu, odpověď na otázky čtenářů KT), ve kterém byly některé závažné nepravdy. Kdo si totiž přečte naše čís. 21/94 a 39/94 (Nebojte se!), je mu věc jasná. Dopisy Sv. Otci šly našima rukama a zmínka o těch poutních místech tam nebyla, nemohla se tam ani dostat, když jsme je do návrhu dopisu sami nedali, takže žádný nátlak na jejich uznání se nekonal a nebylo rozumného důvodu je zdržet, leda že by se Sv. Otec neměl dovědět, že lidé (a kolik!) s jeho postoji souhlasí a stojí za ním.

Red.

„V evangeliu čtete: Až se vrátí Syn člověka, najde ještě víru na zemi?...Jsou to vážná slova, která nutí k zamyšlení a kterým vám mohou dát pochopit časy, které prožíváte.“ V tomto poselství, které jsme uveřejnili v knize „Kněžím, přemilým synům Panny Marie“, praví se také, že tato slova řekl Ježíš, aby nás připravil na svůj druhý příchod a vylíčil nám okolnost, která bude ukazovat blízkost jeho slavného návratu. Touto okolností je ztráta víry. I sv. Pavel v listě k Thesalonickým o tom mluví.

„Ve Fatimě jsem vám předpověděla, že přijde doba, kdy se ztratí pravá víra. Toto je ta doba. ...U stále většího počtu mých synů mizí pravá víra.“

Příčiny ztráty víry jsou: 1) Šíření bludů, které jsou propagovány a často vyučovány profesory teologie v seminářích a katolických školách, a tak nabývají určitého charakteru pravdivosti a legitimacy. 2) Otevřený veřejný odboj proti autentickému učitelstvímu úřadu církve a především papeže, který má od Krista za úkol udržovat celou církev v pravdě katolické víry. 3) Špatný příklad pastýřů, kteří se nechali zcela ovládnout duchem světa...

Až se vrátí Syn člověka... Je-li blíž-

Drazí nemocní,

- je doba prázdnin, možná, že Vaši milí, přátelé a známí jsou na dovolené a Vy se cítíte ve své nemoci obzvláště opuštění. Dovolte mi, prosím Vás, abych k Vám přišla na návštěvu. Ráda bych tak učinila každý měsíc, sice jen na papíře, ale přesto - byla bych s Vámi a u Vás. A nepřišla bych sama, věřte mi. Znáám hodně lidí, kteří by se rádi ke mně připojili. V první řadě by to byl Sv. otec, který nikdy nevynechal žádnou příležitost, aby nenavštívil nebo aspoň nepozdravil své drahé nemocné, na které tolik myslí a hlavně tolik spoléhá. Ze spoléhá - na nemocné? Na ty, kteří jsou upoutáni na lůžko nebo na křeslo, uzavřeni v malém prostoru čtyř stěn a sevření úzkostmi a bolestmi všeho druhu? - Ano, moji drazí, právě na Vás spoléhá! Cožpak nevíte, že Vaše bezmocnost je zároveň Vaší největší mocí? Tak jako matka se nehne od lůžka svého nemocného dítěte, tak i Pán Ježíš je stále u Vás. Já vím, někteří se mnou nebudete souhlasit, naopak, zdá se Vám, že Pán je daleko, že na Vás úplně zapomněl. Jinak byste tu přece nemohli tak ležet, jinak by se Vám to ne-

mohlo stát, nemohlo by Vás to potkat. A přece - věřte mi, je s Vámi! I když nám se to zdá mnohdy nesignifické, ba až kruté; za vším, co se s námi děje, stojí Pán se svou **nekončnou láskou**. Jen naše oči jsou slepé, naše uši hluché. Vidíme stále jen sebe, svou slabost, svou nemoc, neschopnost postarat se sami o sebe. Je v nás plno lítosti, bolesti a zklamání, často i zlosti - na sebe, na ty kolem nás, na celý svět. Ale kdybychom zavřeli oči a podívali se až na dno své duše, poznali bychom - a vím, že mnozí z vás to poznali už dávno - že ta zdánlivá nemožnost je pouze **nový úkol, který Vám byl dán. Veliký úkol - pomáhat Pánu v jeho vykupitelském díle. Pomáhat Pánu zachránit lidstvo, svět.** Jak? Právě tím, že své utrpení ponese trpělivě s plným vědomím, že On je s Vámi. Po celé ty nekonečné dny a ještě delší noci, kdy se téměř propadáte do beznaděje, On je vedle Vás a čeká, až Ho zavoláte. Moc prosím, neváhejte už ani chvíli a zavolejte: Přijď, Pane Ježíši, do srdcí našich vejdi jak jasný bílý den a - neodejdi!

Sestra Pavla

Pojďte se mnou do večeřadla!

ký jeho návrat, pak se mé mateřské působení stává starostlivějším a mocnějším, abych všem svým synům pomohla vytrvat povždy v pravdě víry. Proto jsem vás požádala o zasvěcení mému Neposkvřněnému Srdci.

Proto jsem v těchto časech všude rozšířila své Mariánské kněžské hnutí. Abych zformovala malé stádo, spoje-

né v modlitbě večeřadel a bdící v očekávání. Stádo mnou shromážděné a zformované k zachování stále pravé víry.

Tak, až se vrátí Syn člověka, najde na zemi ještě víru u všech, kdo se mi zasvětili a nechávají se shromáždit v nebeské zhradě mého Neposkvřněného Srdce.“

Do České republiky přijede přítel a spolupracovník Don Gobbiho, prof. P. Dr. Ivan POJAVNIK z teologické fakulty v Lublani, odpovědný za Mariánské kněžské hnutí ve Slovinsku, a povede několik večeřadel kněží i laiků, jejichž program Vám oznámíme v příštím čísle SVĚTLA.

Zahájíme celostátním večeřadlem kněží **ve čtvrtek 7. září 1995 v 9 hod** v kostele sv. Janů v **Brně** na Minoritské ul.1. Večeřadlo bude pokračovat odpoledne v 15,30 hod. večeřadlem laiků.

V pátek 8. 9. zemské večeřadlo kněží v 10.30 v Praze u sv. Ignáce, odpo. v 16.30 večeřadlo laiků, mše sv. v 17,30, po ní obnova zasvěcení Neposkvř. Srdci. Přehled dalších míst přístě.

Řadu večeřadel pak uzavřeme **v pondělí 11. září 1995 v Ostravě** ve farním kostele Božského Spasitele v 16,30 hod.

Srdečně Vás zve za MKH:
P. Dr. Jaroslav Macoun
Josef Vlček

Některé parametry vysílání:
Pracovní kmitočet:
90,6 MHz

slyšet - podle zvlnění terénu - do vzdálenosti i padesát kilometrů.

Číslo konta Nadace Radia Proglas:

KB Brno - město, nám Svobody
85038-621/0100, Konstantní symbol 379

Variab. symbol: rodné číslo dárce
fax 0543217245

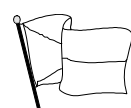
E-mail: holik@proglas.anet.cz

Místo, odkud se bude vysílat:
Hostýn (rozhledna)

Nadmořská výška: 735 m, výška antény nad zemí: 20 m

Maximální vyzářený výkon: 500 W

Teoretický dosah vysílače je zatím nevelký, ale prakticky bude

ZPRÁVY Z KRÁLOVÉHRADECKÉ DIECÉZE

Ačkoli jsme venkovská diecéze a panuje horké léto, přece jen se projevilo i u nás, jak je církev rozmanitá ve svém životě, bohatém na slavnosti a události.

5. srpna se v Koclířově u Svítav v klášteře navráceném Kongregaci školských sester III. řádu sv. Františka konalo za účasti otce biskupa Karla otevření velkého duchovního a apoštolského střediska pod ochranou P. Marie Fatimské. Rozhodující podíl na plánech a realizaci má se svými pomocníky o. Pavel Dokládal. Otec biskup Josef světil kostel ve Slatině.

6. 8. Otec Karel vedl jako tradičně hlavní bohoslužby při ještě víc než jiná léta navštívené slavnosti Porciunkula v Opočně. Povzbuzoval v nově a krásně upravené svatyni (zásluhou duchovního správce V. Javůrka, děkana katedrální kapituly) k intenzivní lásce a pomoci Církvi teď u nás po vzoru sv. Františka.

Od 8. do 13. srpna se v centru pro mládež „Vesmír“ u Deštného v Orlických horách konalo diecézní setkání mládeže s účastí přes 300 děvčat a chlapců. Zahajovací mši sv. celebuloval otec biskup Otčenášek, který pronesl i katechezi, setkání bylo obohaceno kulturním a sportovním rekreačním programem. **12.8.**

Vesmír navštívil otec biskup Kajnek, aby měl další katechezi. Kostel sv. Matouše, skoro zničený, se už prací mladých blíží svému „zmrtvýchvstání“.

12. 8. se v Javorníku u Jeseníku (posvěceném dlouholetou internací řeholnic během komunistického pronásledování víry) konala oblačka a sliby 5 školských sester de Notre Dame. Téhož dne byl biskupem za koncelebrace provinciála dominikánů Duky a dr. Tretery OP (který je ve vedení spolu s ing. Kováčovou) zahájen Akademický týden v Novém Městě nad Metují, který bude probíhat do 23.8., a to pod záštitou hradeckého biskupství, Řádu kazatelů a Nadace prof. Jar. Knitla. Při zahájení a mši svaté, sloužené sídelním biskupem, bylo přítomno na 200 účastníků.

13. 8. byl v Jilemnici vysvěcen kostel a budova děkanství po opravě. Při mši sv. byl také posvěcen skautský prapor. A odpoledne se otec biskup Karel zúčastnil skládkání 1. slibů dvou sester Neposkvrněného Početí na Hoře Matky Boží u Králík - za obrovské účasti poutníků. Několik mladších sester předvedlo navečer hostům pěknou náboženskou pantomimu.

V uplynulých dnech zemřeli 2 kněží: staříčský salesiánský kněz Fr. Hudeček z Králík a diecézní duchovní V. Adamec z Voděrad. Requiescant in pace!

EXERCICIE PRO ROZPOZNÁNÍ DUCHOVNÍHO POVOLÁNÍ PRO MLADÉ MUŽE

21. 9. – 24. 9. 1995

MILES JESU: Kamenná 59, Brno 639 00,
tel.:(05)4321 5265

MATICE SVATOHOSTÝNSKÁ

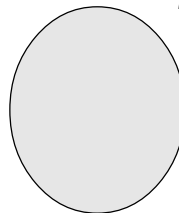
koupí pro vybavení poutních domů na Sv. Hostýně větší množství zánovních stolů a židlí.

Matice svatohostýnská, Sv. Hostýn, 768 61 Bystřice pod Hostýnem, tel. 0635/ 913 693

MARTA VONDRÁKOVÁ

KŘESŤANSKÁ CESTOVNÍ KANCELÁŘ - MISIE

Masarykovo nám. 46
751 03 BRODEK u Př.
tel./fax. 0641/941 80

Vás zve na

VELKOU POUŤ

DO MEDJUGORJE

v termínu

od 11. 9. do 16. 9.1995

7 autobusů, 5 kněží, 315 poutníků

Výstup Křiževac, Podbrdo - místo zjevení, návštěva vizionářky Vicky. Bесеda s P. Slavkem Barbaričem Oáza míru. Komunita, kde se léčí narkomani duchovní cestou.

Malé Lurdy, koupání v moři, po dobu jízdy v autobuse bohatý duchovní program. Video o Medjugorji.

Ubytování v blízkosti kostela.

**DOPRAVA V KLIMATIZOVANÉM AUTOBUSE S VIDEEM
CENA 1895 Kč + 27 DM**

SETKÁNÍ MLÁDEŽE U DOMINIKÁNŮ V UHERSKÉM BRODĚ

2. září 1995

- 10.⁰⁰ zahájení ve farním kostele v Újezdci
pěší pouť (4 km) do Uherského Brodu
- 12.⁰⁰ uvítání v Uherském Brodě u dominikánů
- 15.⁰⁰ mše svatá
- 16.⁰⁰ setkání po skupinách
- 19.⁰⁰ táborák v klášterní zahradě

AVETOUR ZA PANNOU MARÍ
Velký Mariánský poutní okruh - FATIMA, LURDY, GARABANDAL, LA SALETTE aj. ve dnech 15.9. - 30.9. - 6.900,- Kč!

MEDŽUGORJE ve dnech 6.9. - 12.9.95 na svátek Povýšení sv. Kříže - 1.700,- Kč.

IZRAEL - EGYPT (Sinaj) ve dnech 6.10 - 19.10.95 - doprava autobusem, lodí přes Rodos a Kypr, zpět letecky - 17.200,- Kč!

Informace a přihlášky: Jiří Chválek, Družstevní 995, 518 01 Dobruška, tel. 0443/21 929

♦ ♦ ♦

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Maticе cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon a fax 068/52 228 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: Agentúra Lux, Distribúcia tlače, Zvonová 21, 969 01 Banská Štiavnica; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3228-OPP zo dňa 27. 12. 1994.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.
